

zákona na ochranu republiky; podle obžalovacího spisu byl čin ten spáchán před více lidmi, přichází tudíž sám o sobě v úvahu pouze jako přestupek podle Šu 11 čís. 1 zákona.

Čís. 2242.

Jde o poškození hrobu ve smyslu Šu 306 tr. zák., třebas závadné jednání předsevzal hrobník, by tak uplatnil skutečný nebo jen domnělý nárok vůči majitelce hrobu a objednatelce díla (obložení) jím před tím provedeného.

Nevyžaduje se, by činem byla způsobena určitá hmotná škoda; stačí zhoršení po stránce estetické.

Okolnost, že čin spáchal hrobník, jest přitěžující podle Šu 263 e) tr. zák.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1926, Zm I 746/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 21. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle Šu 306 tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se jedině důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá především, že rozsudkovým výrokem, podle něhož stěžovatel jednal ze zlomyslnosti, bylo zákona použito nesprávně, jelikož prý zjištěné skutečnosti nestačí, by jednání stěžovatelovo mohlo býti pokládáno za spáchané ze zlomyslnosti. Zmateční stížnost připouští sice výslovně nejen oprávněnost rozsudkového závěru, podle něhož si stěžovatel počínal při odstraňování drnů s hrobu Marie R-ové způsobem nešetrným, nýbrž dále také, že, kdyby si při tom počínal stejným způsobem jako stěžovatel »někdo z obecnstva«, mohlo by se podle okolností mluvit o zlomyslnosti, namítá však jednak, že tu není zvláštních okolností, ze kterých by nepochybně vyplývalo, že si stěžovatel počínal zlomyslně, jednak že práce hrobníkovy (stěžovatel je totiž hrobníkem) a celé jeho povolání nejsou toho rázu, by mohly býti posuzovány s onoho hlediska, s něhož tak činí soud první stolice, když prý povolání to vyžaduje veškerou svojí podstatou, ve stížnosti blíže vylíčenou, povahu hrubou a necitlivou, stěžovatel sám pak si při svých pracech na hřbitově ani jindy jinak nepočíná, ani snad toho nedovede. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Počínání si stěžovatelovo, které shledává rozsudek nešetrným, spočívalo podle rozsudkového zjištění v tom, že vytahal kořálky, jimiž byly drny ku hrobu připevněny, že drny s hrobu odebral a odhodil je k plotu hřbitova. K přesvědčení, že stěžovatel počínal si tak ze zlomyslnosti, dospěl soud podle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku vzhledem k tomu, že podle předchozích zjištění rozsudkových přikročil stěžovatel k činu ve zlosti nad tím, že Marie R-ová, jejíž snachou byla zemřelá, a na jejíž žádost dal stěžovatel hrob do pořádku, mu činila hlasité výtky, v rozsudku blíže uvedené, že ve svém

počinání neustal, ač ho R-ová prosila, by toho nechal, a že posléze věděl nepochybně o tom, že R-ová chtěla mít hrob upravený k místní pouti, slavené dne 17. května 1925, což svým činem právě den před tím znemožnil. Tyto skutečnosti a zjevy, o nichž ani zmáteční stížnost ne tvrdí, že nebyly v rozsudku zjištěny způsobem po stránce skutkové bezvadným, opravňovaly však soud k závěru, že stěžovatel porušil hrob Marie R-ové ze zlomyslnosti, nehledě ani k tomu, že v nich tím spíše má oporu další rozsudkový závěr, došedší arci výrazu pouze v rozhodovacích důvodech, podle něhož stěžovatel jednal aspoň svévolně. Přechinu podle §u 306 tr. zák. pak se dopouští také ten, kdo čin tam naznačený provede i jen ze svévole. Povahy tohoto trestného činu neodnímá skutku stěžovatelovu ani zjev, zmáteční stížností dále zdůrazňovaný a shodující se podle rozsudkových zjištění patrně se skutečností, že se totiž stěžovatel zachoval nešetrným způsobem, vylíčeným v rozsudku vůči jeho majitelce, totiž ze zlosti vůči ní. I když podnět ke skutku tomu zaval stěžovateli jeho hněv proti Marii R-ové, vyvolaný oněmi jejími výtkami, není tím nikterak dotčena správnost rozsudkového závěru, podle něhož stěžovatel porušil svým skutkem zároveň také povinnost, mít hroby zemřelých v úctě a vážnosti, a podle něhož jeho zlomyslný čin směřoval také proti hrobu zemřelé Marie R-ové. Na jeho rozčilení (prudké hnutí mysli) vzal soud správně zřetel pouze jako na okolnost, polehčující při výměře trestu.

Povinnost, mít hroby zemřelých v úctě a vážnosti, ukládá rozsudek stěžovateli zejména vzhledem na jeho povolání jako hrobníka a tím i strážce hřbitova a hrobů. Činí tak vším právem a zmáteční stížnosti nelze přisvědčiti, pokud, dovozujíc, že povolání hrobníkovo vyžaduje povahu hrubou a necitlivou, míní, že s hlediska §u 306 tr. zák. dlužno rozeznávat, zda tím, kdo předsevzal skutek naznačený, je »někdo z obecnstva« či hrobník. K takovému rozlišování nezavdává zákon, který se vyjadřuje v uvedeném trestním ustanovení zcela všeobecně, nejmenšího podnětu, soud, který, jak již zmíněno, právem ukládá stěžovateli zejména vzhledem na jeho povolání zvýšenou pozornost, mít hroby zemřelých v úctě a vážnosti, neukřivdil mu naopak ani tím, že v jeho povolání jako hrobníka shledal okolnost, přitěžující mu při výměře trestu, máje oporu pro tento svůj výrok zřejmě a to opět právem v ustanovení §u 263 e) tr. zák. (čím důležitějším jest poměr vinníkův k poškozenému nebo u r a ž e n é m u). Zmateční stížnost je však v nepravu také, pokud posléze namítá, že se skutku stěžovatelovu nedostává ještě jiného pojmového znaku skutkové podstaty přechinu podle §u 306 tr. zák., totiž poškození hrobu. Rozsudek zjišťuje prý sám, že stěžovatel dne 14. května 1925 hrob urovnal a obložil jej novými drny, které připevnil ke hrobu kolíčky. Když tudíž R-ové vrátil 30 Kč, které mu za upravení hrobu zaplatila, a R-ová vzala peníze k sobě, stěžovatel mohl prý vším právem se domnívati, že jako objednatelka díla s tím souhlasí, a že on sám jedná v mezích svých práv, když drny s hrobu zase odstraní. Po jejich odstranění byl prý stav hrobu takový, že po stranách byl odkrytý, jinak byl prý však stav jeho oproti stavu před úpravou stěžovatelovou zlepšený, poněvadž hrob byl urovnaný. Nehledě k tomu, že podle svědeckých výpovědí Marie R-ové a Anny L-ové, jimž soud uvěřil, stěžo-

vatel vytáhnul ve zlosti peníze z kapsy, hodil je na lavičku a hned na to drny s hrobu trhal a je k plotu hřbitova odhodil, a že podle rozsudkového zjištění R-ová teprve potom, ba až po odchodu stěžovatelovu vzala si peníze zatím k sobě, takže stěžovatel v době skutku neměl důvodu k domněnce, že R-ová s jeho počínáním souhlasí, rozsudek označuje zjevy, zdůrazňované zmateční stížností, správně jako bezvýznamné vzhledem k tomu, že si stěžovatel dal za svou práci zaplatiti a že, odstraňuje drny s hrobu, jednal proti vůli jeho majitelky. Povahy poškození hrobu ve smyslu Šu 306 tr. zák. nebylo by ostatně jednání stěžovatelovo pozbylo ani tehdy, kdyby je byl předsevzal, by takto uplatnil jakýkoli at již skutečný nebo jen domnělý nárok vůči majitelce hrobu a objednatelce díla, jím před tím provedeného. Dlužno přisvědčiti právnímu názoru, vyslovenému v rozsudku, že se ke skutkové podstatě přečinu podle Šu 306 tr. zák. nevyžaduje, by majiteli hrobu vzešla činem určitá hmotná škoda. nýbrž stačí, že se stav hrobu zhorší třeba jen co do některé jeho části a pouze po stránce esthetické u srovnání se stavem, ve kterém byl před tím, než byl čin předsevzat, když tudíž v projednávaném případě byly s hrobu, utvořeného z hlíny, odstraněny drny, jichž se k ozdobě takovýchto hrobů všeobecně používá.

Čís. 2243.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pokud vybízení dělnické (komunistické) mládeže, by v případě války hájila jen zájmy dělnické třídy, spadá pod ustanovení Šu 16 čís. 1 a tvrzení, že se tak stane, pod ustanovení Šu 18 čís. 2 zákona.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1926, Zm II 384/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 7. dubna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinu podle Šu 16 čís. 1 a podle Šu 18 čís. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., napadá zmateční stížnost nejprve rozsudkový výrok, jímž byla rozsudkem zjištěná slova obžalovaného podřaděna skutkové podstatě přečinu podle Šu 16 čís. 1 zákona na ochranu republiky, namítajíc, že se obžalovaný zmínil pouze všeobecně, že dělnická třída a zvláště komunistická mládež musí si býti vědoma svých povinností jako třídy dělnické, že nesmí nikdy hájiti zájmy měšťácké třídy jakožto třídy nepřátelské, nýbrž musí vždy hájiti zájmy své třídy. Nikdy nebylo prý řečeno, že se jedná o armádu nebo vládu státu Československého, to, co mluvil obžalovaný, hlásá prý všeobecně známý program komunistické strany, jejž možno čísti denně v časopisech, aniž by v tom bylo spatřováno něco trestného.